

Я люблю, когда в доме есть дети
И когда по ночам они плачут...
И. Анненский

Огорнула темрява кімнату,
Спать давно уже пора дитині...
І лунає враз лукаве: — Тату! —
Сміх тоненький котиться в хатині.

— Розгулявся! — сердиться нещиро
Мати, нахилившись до малого.
Батько закликає їх до миру
І заснуть наказує їм строго.

А малий нове щось витіває,
Не дає спокою і сестриці,
Сміхом і вона відповідає,
Хоч батьків же слухати годиться!

Білий місяць, чорним перевитий,
Хмари за вікном у небі в'ються...
Я люблю, коли є в домі діти
І коли вночі вони сміються.

13 листопада 1959 р.